

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונבדד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 591

משכיל לדוד

פרשתוישב

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

עמל התורה כמגן מפני הפורענות

במדרש משלנו את סמיכות הפרשיות: "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום" - "וישב יעקב"; משל לאחד שהיה מהלך בדרך, וראה כת של כלבים ונתיירא מהם, וישב ביניהם, כך כיון שראה אבינו יעקב עשו ואלופיו, נתיירא מהם וישב לו ביניהם.

בספר "סמוכים לעד" מהצדיק האלוקי רבי אליהו הכהן ז"ל, בעל מחבר ספר "שבט מוסר" ו"מעיל הצדקה", מתעכב לבאר דברי המדרש הללו אשר לכאורה תמוהים המה, שהרי אין המשל דומה למשל. שכן הכלבים טבע מוטבע בהם מאת הבורא יתברך, שכאשר יושב האדם ביניהם אינם יכולים לשלוט בו, מה שאין כן גבי האדם, ומה אם כן מועילה הישיבה ביניהם שלא יזיקוהו.

וביאר שם על דרך שפירשו המפרשים את הפסוק באיכה (ג. ל) "תן למכח לחי ישבע בחרפה". דהיינו, כאשר ימסור האדם את לחיו לשונאו שיכהו, כשמוסר את עצמו בידו, ישבע חרפה, שונאו ישבע חרפה ומתבייש שוב לשלוח ידו, ואינו מכהו. כך גם יעקב אבינו ע"ה, כאשר ראה את אלופי עשו, נתיישב ביניהם, דהיינו, מסר את עצמו והוא כאילו נמסר מאליו בידם, ומסתופף תחתיהם, ועל ידי זה שוב לא יכלו לשלוט בו.

והביא שם עוד בשם ספר חסד שמואל שדרוש ענין הסמיכות, ומקשה על מה שדרשו חז"ל (בר"ר פ"ד ג') "ביקש יעקב אבינו לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף". מדוע ביקש יעקב אבינו לישב בשלוה דוקא עתה יותר מקודם לכן. ועוד, מדוע קפץ עליו רוגזו של יוסף דווקא, מה מדה כנגד מדה יש כאן.

ונראה לענ"ד לבאר ולומר, שיעקב אבינו ביקש לשבת בשלוה עתה ולא לפני כן, מאחר שראה אלופי עשו ונתיירא מהם, וכדי להנצל מהם ביקש דווקא לישב בשלוה ביניהם, וכדברי הספר סמוכים לעד, כדי שישבעו חרפה ובוז ולא יוכלו לשלוט בו.

אולם, מיד קפץ עליו רוגזו של יוסף. שכן הקב"ה רמוז לו בזה, שלא נוחה לו הדרך שבחר בה, שהרי מעשה אבות סימן לבנים, והישיבה בין הגויים בשלוה מסוכנת לבני ישראל שהרי עלולים הם ללמוד ממעשיהם, וגם לבטל תורה ולגרסו לצער השכינה, והם עוד עלולים גם לשכוח את צער השכינה בישיבתם בשלוה.

אחשבת להוסיף, שדווקא כאשר האדם יושב בין אויביו ועוסק בתורה אין האויבים יכולים לשלוט בו, שהרי כל זמן שהקול קול יעקב אין ידי עשו שולטות. לכן, בראות יעקב את עשו אחיו יושב בשלוה, נתיירא יעקב ורצה לא להתרחק מעשו אחיו ורק לגור לידו, כי חשש שמא בניו ישכחו את התנאי הקול קול יעקב. ולכן לא רצה להתרחק ממנו, כי רצה דווקא לישב

בתוכו ואז יהיה לעשו בוז אם יזיק ליעקב, שהרי בזה הוא מפר את התנאי שקבע אביהם יצחק; הקול קול יעקב, ואז אין ידי עשו שולטות.

כמו כן רצה יעקב שבוה יזכרו בניו הצדיקים את התנאי שיש רק לעמול בתורה, ואז עשו לא יוכל לשלוט בהם, כי זה כמו סם הרדמה לעשו שלא יוכל לעשות להם מאומה. ורק אם יפסיקו ללמוד יתעוררו בני עשו משלוותם ויציקו להם. אבל הקב"ה לא חפץ בדרך זו, והזכיר ליעקב כי יש להתרחק מעשו ומבניו, ויש לעמול בתורה, ולא לשבת בשלוה וללמוד תורה.

ומהי איפוא הדרך הנכונה והאמיתית להינצל מאלופי עשו ודומיהם? לדבוק בהקב"ה שהוא צור מעוזם של בני ישראל. ולעמול בתורה שהיא חיינו ואורך ימינו ובה יש להגות יומם ולילה, בעמל וזיע רב. ורק התורה יכולה להגן מיד כל האויבים מסביב, שכאשר הקול קול יעקב, קול התורה, אין ידי עשו שולטים בבני ישראל. ולהיפך, הכניעה מפני הקליפה היא חרפה ובוז לתורה הקדושה ולשכינה הקדושה, והישיבה בשלוה בתוך הקליפה היא תחילת הפורענות ח"ו, ואין לך חילול ה' גדול מזה.

ואם כן, הרי שמידה כנגד מידה היא, כי בדווקא קפץ עליו רוגזו של יוסף ולא של דבר אחר. שהרי יוסף הוא בבחינת מדת היסוד, שמירת אות ברית קודש, היסוד של כל יהודי. שזו הרי המצוה הראשונה שניתנת לכל יהודי עוד בקטנותו, כדי להגן עליו מהקליפה, כפירוש זקני הצדיק המקובל רבי יאשיהו פינטו זיע"א. ועל האדם לשמור על מצוה זו כל ימי חייו, וזה רק על ידי יוסף, דהיינו שיוסיף כל יום לעמול בתורה ולהתייגע בה, והיפך מישיבה בשלוה.

ולכן רמז לו הקב"ה ליעקב על ידי יוסף, לומר לו שהשלוה מביאה להתרשלות בעמל התורה. כפי שאנו רואים מעשים שבכל יום, שכאשר אדם לוקח חופש לעצמו, זה גורר לעוד חופש והתרשלות בעבודת ה'. ולכן סוד ההצלחה להינצל מאלופי עשו, רק על ידי יוסף, להוסיף בכל יום לעמול ולהתייגע בתורה, ולא להיכנע לקליפה ולהראות כאילו נמסר בידם. וכאשר ינעו וימסור את עצמו לעמל התורה, הקב"ה ישמור עליו, וסופו שהגויים ימסרו עצמם בידיו.

וכבר ראינו דברים שכאלו בבירור אצל גדולי צדיקי מרוקו, שמלכים ורוזנים השתדלו למצוא חן בעיניהם, כדי שיאצילו עליהם מברכתם, ויתנו להם את הדרתם. וסיפורים רבים לעשרות ולמאות, ידועים על הצדיק המקובל רבי חיים פינטו זיע"א, שמלכי מרוקו ושריה העניקו לו מתנות יקרות ערך, רק כדי למצוא חן בעיניו הקדושות.

ואולי אפשר להוסיף ולומר, שכל הסיבה שיעקב אבינו ע"ה בחר שבאבות נהג בדרך זו של ישיבה בשלוה דווקא, לא היתה אלא להראות לזרעו אחריו, שמי שנוהג בדרך של ישיבה בשלוה סופו להיענש, וסופו להימסר ביד הגויים. וההיפך משלוה היא הדרך הנכונה, להוסיף בתמידות בעמל ויגיעה בתורה.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת וישב כ"א כסליו תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
16:02	16:16	16:20	
17:17	17:18	17:20	מוצאי שבת
17:54	17:50	17:49	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

כב - רבי חיים קיסר	כה - רבי אברהם הררי רפול
כד - רבי חיים מויז'ניץ	כו - רבי אברהם בן דוד - הראב"ד
כה - רבי יעקב עטלינגר,	כז - רבי שלמה סוזין
מו"ס "ערוך לנר"	כח - רבי חזקיה די סילוא, מו"ס "פרי חדש"

רגע, ומה עם הלבנת פנים?

שבעים שנה עדיין רטט קולו ברגש, כאשר סיפר את המחזה המביש שהיה עד לו בעודו נער:

פעם ביום "הושענא רבא", התכבד ה"גבאי" [שהיה אישיות נכבדת] לרדת לפני התיבה כש"ץ לתפלת מוסף.

והנה התברר למבוכתו, שה"שמש" שכח להביא לבית הכנסת את מלבוש ה"קיסל" הדרוש לש"ץ. לנוכח התקלה הבלתי צפויה, התלקחה חמתו של הגבאי והחל לצעוק בקול על ה"שמש", על כשלונו, כשהוא מלבין פניו לעיני העדה.

"שוו נא בנפשכם" - היה הרב רודרמן מזדעק - "עבירה של הלבנת פנים על כל חומרתה! ועל מה יצא הקצף?! הרי לבישת הקיסל אינה אלא מנהג. רק מנהג! ואילו הלבנת פני חברו, מדאורייתא היא! בא הלה ועבר על איסור חמור וגם השבית את שמחת החג של זולתו בעבור "קיסל"!"

בלבד שלא לבייש

על הרבי רבי העשיל זצ"ל מסופר, שכאשר התארס עם בת נגיד גדול והגיעה שבת חתן - ה"אופרוף" בה עולה החתן לתורה, התאכסן אז בבית סמוך לבית חתונו. ביום שישי הביט מהחלון, וראה שבבית חתונו הכינו עיסה גדולה כדי לעשות ממנה איטריות, והניחו להתייבש כדי שיוכלו אחר כך לחותכה לפרוסות דקות.

והנה רואה רבי העשיל, כיצד התרנגולת שהיתה בחצר עולה על העיסה ומנקרת ממנה, והכלה שראתה זאת ניגשת אל התרנגולת וזורקת אותה בחמת זעם ומטיחה אותה בכותל.

מכיון שראה כך רבי העשיל, אמר בלבו: וכי אני אתחתן עם אחת שיש בליבה אכזריות כה רבה? לא! זה בלתי אפשרי! ואולם מאידך, לבזותה ברבים ועוד בשבת של העליה לתורה, גם זה בלתי אפשרי.

חכך רבי העשיל בדעתו והחליט כי עדיף שצד הכלה הם שישלחו

אותו בבזיון, ובלבד שלא לפגוע בכלה! מה עשה? הלך לבית הכנסת שהיה מלא בציבור לומדים, ועשה עצמו כאילו רוצה הוא לגנוב את הכסף שיש בקופת הצדקה.

משראוהו יושבי בית המדרש, צעקו בקול "תפסוהו! גנב הוא!"

ומיד נתפרסם בעיר שתפסו גנב בבית הכנסת שרצה לגנוב מהקופה.

והנה התברר שהוא החתן של הנגיד המכובד. כמובן סיפרו זאת לנגיד כדי של יפול בפח עם חתן גנב, ומיד בטלו את השידוך, כרצונו של רבי העשיל.

לדעת כמה מרבותינו הראשונים הלבנת פנים היא כרציחה ממש וגם היא נכללת בדיון ש"יהרג ואל יעבור". המקור להנהגה זו הוא מהפסוק בפרשתינו "היא מוצאת והיא שלחה אל חמיה לאמר" (בראשית לח. כה). ופירש רש"י: לא רצתה להלבין פניו לומר ממך אני מעוברת, אלא לאיש אשר אלה לו. אמרה: אם יודה מעצמו יודה, ואם לאו, ישרפוני ולא אלבין פניו. מכאן אמרו (ב"מ נט.) נוח לו לאדם שיפילוהו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים".

כתב רבי יהודה החסיד זצ"ל בספר חסידים (סימן נד): "איזוהי רציחה שאינה ניכרת לעיניים, והעונש גדול מאד והעבירה קלה וחמורה היא למעלה? הוא הבושה - המבייש פני חברו ברבים או מצערו בפני מי שמתבייש ומצטער, שאילו היה הורגו היה מקבל מיתה, כדי שלא יהיה מתבייש".

ועוד מוסיף רבי יהודה החסיד: "מי שבייש את חברו ומצטער ומתחרט ורוצה הוא לקבל את הדין ובא לפני יראי ה' למצוא לו פתח לתשובה, יאמרו לו: דע כי רעתך רבה, כי שפכת את דמו של חברך, שכן מצינו באביה בן רחבעם, שהוכיח לירבעם לביישו וניגף למות. לכן לך בני לפייס את חברך עד שיתפייס, ושמור והזהר מאד לנפשך שלא תבייש ושלא תלבין פני אדם".

וכך מובא בספר מנורת המאור: "הזוכה להנצל כל ימיו מעוון הלבנת פנים, הקב"ה יצילוהו מכל צרה, ויצאו ממנו בנים הגונים. כמו שמצינו שאירע לתמר, בזכות שסכימה להפיל עצמה לשריפה כדי שלא תלבין פני יהודה, זכתה ויצאו ממנה מלכים ונביאים".

משום הלבנת פנים שתקתי

הסיטואציות מצויות אצלנו למכביר. עלינו להיות זהירים ולשים לב לפרטים הקטנים הללו. פעם אירע בבית הכנסת בשבת, שילד בר מצוה עלה כנהוג לתורה. אך את ההפטרה, קרא הנער בלחש. מספר מתפללים ניגשו למרן הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א ושאלו האם יצאו ידי חובה? ואמר להם רבי חיים שאלמלא איסור הלבנת פנים שהיה לנער, היה מצווה שיקראו שוב את ההפטרה. אבל עתה יצאו בדיעבד ידי חובה אף שרובם לא שמעו, אך מכיון שהיו מנין אנשים ששמעו יצאו יד"ח.

ומענין לענין, סופר על הגאון רבי יעקב יצחק רודרמן זצ"ל שעוד בהיותו נער ניחון בנפש רגישה ולמוסר הליכות. על כן, אין פלא, שגם כעבור

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

פושע נקרא!

אם הוא מכיר לאלו האנשים בטבעם, שהם מבעלי הלשון, שתשוקתם תמיד לדבר מגנות חבריהם, והוא הולך ויושב ביניהם, אף שלא יסייע לדבריהם כלל, אף על פי כן פושע נקרא. שעבר על דברי חז"ל, שצו להתרחק משמיעת דברים שאינם הגונים. וכל שכן אם הוא מכוון לשמוע את דבריהם - גדול עונו מנשוא, ויחקק עבור זה למעלה בספר הזכרונות (חפץ חיים)

בסיעתא דשמיא
יצא לאור זמירות שבת קודש
כולל בתוכו פיוטים
ממשפחת צדיקי בית פינטו זיע"א
ניתן להשיג במשרדי המכון
בטל: 02-6433605

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד הנניח פינטו שליט"א

מן האוצר

"כבתה - אין זקוק לה". (שבת כא:)

הנה יש לנו ללמוד מהלכה זו, מוסר השכל חשוב בעבודת ה' יתברך והוא - כי אסור לנו להתייאש מכל נשמה יהודית שהיא, ולומר כי אבד סברה ובטל טעמה, ואין לאותו אדם בדל של סיכוי לשוב אל דרך התורה והמצוות.

יסוד חינוכי בהלכות החנוכה

ובאמת אף אם אותו יהודי התרחק מאוד מן הדרך הישרה וכבר השלהבת הרוחנית שבנשמתו - כבתה, בכל זאת אין להפקיר אותו, כי יש תקווה לאחריתו. היות והניצוץ היהודי שבו קיים וחבוי בעומק נשמתו, ואם תעבור עליו רוח טהרה ותלבה את אותו ניצוץ, הרי שבוודאי תשוב שלהבת הקודש לבעור בתוכו והוא יעלה שוב אל דרך המלך.

וזהו אפוא היסוד החינוכי החשוב בעבודת ה' יתברך, מה שלימדונו חז"ל ודווקא בחג החנוכה - שהוא היסוד של עניני החינוך - באומרים "כבתה - אין זקוק לה". כי חזקה עליו שתשוב נשמתו לדלוק ולבעור כבתחילה.

מן המעין

אכן, מבאר הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל, ראש ישיבת "פורת יוסף": בהיות ועדיין לא הגיע זמנו של יוסף למלוך, לכך היה חשש שאם ישאר בבית פרעה אזי שוב אשת פוטיפר תתעלל בו ואולי גם אחרים, ואז יצטרך יוסף להלחם תדיר עם יצרו ולחיות במצבי נסיון.

ולכך גזרה חכמתו יתברך כי אין טוב ליוסף מלהיות שמור מבחינה רוחנית - אלא בבית הסוהר.

אמנם כדי שלא יהא יוסף בצער, לכן "ויהי ה' את יוסף ויט אליו חסד" - יוסף הרגיש שהשם יתברך עמו ולא הרגיש צער בשבתו בבית האסורים.

חיים בפרשה

ממשנתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל אור החיים הקדוש

"טרוף טרוף יוסף" (לז. לג).

נתכוון לומר כי ב' טריפות נטרף; האחד שטרפתו חיה והרגתו, והב' שטרפה גופו למעונתה, שבזה נתיאש לבקש אחר עצמותיו לקוברם.

וזולת זה היה קשה למה לא השתדל יעקב לחפש אחר עצמות יוסף, לקיים בהם מצות קבורה.

והם האחים נתחכמו ואמרו 'זאת מצאנו'. פירוש לבדה בלא עצמות עמה, ומזה הרגיש כי החיה גררתו למעונתה, ולזה לא הטריחם לחפש עוד אחר עצמותיו.

"ועשה לו כתנת פסים" (לז. ג).

"כתנת פסים", נתבארה בכמה אופנים במדרש רבה: לפי שכתנת זו היתה מוגעת עד פס ידו. שהיתה דקה וקלה ביותר ונטמנת בפס ידו. שהפיסו (הטילו גורל) עליה, איזה מהם יוליכה לאביו ועלתה ליהודה. על שם הצרות שהגיעו ליוסף הצדיק. פסי"ם ר"ת: פ' - פוטיפר, ס' - סוחרים, י' - ישמעאלים, מ' - מדינים.

"מה בצע כי נהרוג את אחינו" (לז. כו)

השרף מקוצק, כך היה דורש:

"מה בצע כי נהרוג את אחינו וכסינו את דמו" - מה בצע מפעולה, ואפילו ממצוה, שיש צורך לכסותה, ולהסתירה. מעשה שיש צורך להסתירו - סימן הוא שאיננו רצוי...

"זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך היא אם לא" (לז. לב)

תמה רבי יצחק זאב גאב"ד בריסק:

מה הועילו השבטים שהודיעו ליעקב באמתלא כי חיה אכלתהו, כלום בזה יפחת צערו של יעקב? הוא מוטיב והוא מפרק:

ידעו שבטי י-ה באביהם, ישראל סבא, שאם לא יוכיחו לו על ידי מי נטרף יוסף, וממילא יחשוד בהם שהרגוהו, יגדל צערם על שבניו המה הם ההורגים הרבה יותר מן הצער על עצם מותו של יוסף...

"ויקה אדוני יוסף אותו ויתנהו אל בית הסוהר" (לט. ט)

הזו תורה וזו שכרה? לאחר הנסיון הגדול שעמד בו יוסף, זהו שכרו שישב שנים עשרה שנה בבית הסוהר?

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

רבי חזקיה די סילוא זצ"ל

הגאון המפורסם רבי חזקיה די סילוא זצ"ל, בעל ה"פרי חדש" על השולחן ערוך, נולד בשנת ה'ת"ט בליוורנו שבאיטליה. בצעירותו עלה והתיישב בעיה"ק ירושלים, שם איזוה למושב לו בישיבתו של רבי משה גלאנטי - המג"ן, ושם נשא לאישה את בתו של ר' רפאל מלכי. לאחר נישואיו המשיך ללמוד בישיבה, עמל בתורה יומם ולילה והתעמק בהלכה. לאחר פטירת רבו נתמנה לראש מתיבתא במקומו ושקד על חיבוריו בדרושים ובהלכה.

רבינו חיים בן עטר זיע"א, כתב את ספרו "פרי תואר" בכדי להגן על מרן הבית יוסף מפני השגותיו של פרי חדש. וכך כותב החיד"א בספרו שם הגדולים: "פרי תואר חיבר הרב המופלא ח"ק מהר"ח ה' עטר על י"ד ומשיג על הרב פר"ח. ואני זכיתי בילדותי לילך עם הרב הנז' וכל בני ישיבת לעשות זי"ארה" על מצבת הצדיקים שבעה"ק ירושלים ת"ו. וכבאנו למצבת הרב פר"ח, ראינו להרב הנז' שנשאר יחידי על מצבתו כמו רביע שעה ורחושי מרחשן שפוטתיה, והבננו דהיה שואל מחילה ואומר כי לש"ש נתכוון וכיוצא".

הגאון חיד"א מתאר בסיפור את רום גדלותו של רבי חזקיה. בביקורו של החיד"א בהאג שבהולנד, ישב עם אחד מרבני אמשטרדם שבא להאג לחתונת בתו, ובהזדמנות זו בא לבקר את החיד"א. הלה סיפר לו ענין נפלא על סיבת סירובו של הגאון ר' חזקיה לכהן ברבנות העיר אמשטרדם. ואכן הסיפור הניח רושם עז על החיד"א, והוא הנציחו ביומן מסעותיו:

כשהגיע בעל ה"פרי חדש" לאמסטרדם בשליחות מצוה בשנת תנ"א, הציעה לו קהילת הספרדים את כסא הרבנות בעיר. ר' חזקיה זצ"ל השיבם אולי יהיה מוכן לקבל הצעה זו, אם יעמדו הם בתנאים הבאים: שיתנו שכרו בשפע להתפרנס בכבוד. מאחר ואינו מקבל מתנות - כנהוג בזמנם. שנית הציב תנאי, שאינו רוצה להיות כפוף למשמעת פרנסי ומנהלי הקהילה 'בדבר הנוגע לדין'. ואכן הם הסכימו

לתנאים אלו כבקשתו. אך גם לאחר שנענו בחיוב לתנאיו, עדיין לא הסכים לשאת ולקבל את משרת הרבנות, ואמר שישקול הענין היטב, ובעוד זמן מה ישיבם דבר. לאחר ימים ספורים בא ר' חזקיה אל אנשי המעמד, והשיב להם שחשב ודן הרבה בהצעתם, ולאחר שיקול הדעת נראה לו שלא יוכל לשמש כרב הקהילה בעירם. לשמע דבריו ניסו הפרנסים להפציר בו ולשכנעו כי יקבל הצעתם, אך הוא בשלו. את טעמו וסיבתו לסירובו מנמק ר' חזקיה, כשהוא מתאר בפניהם את עובדת היותו רב עליהם. והנה ביום שבת קודש הוא דורש בקהל, ולמחרת ביום א' - "שכבר התחילה מלכותו", אומר לפרנסי הקהילה - "שאינם נוהרים בכמה דברים וישונו מדרכם הרעה. ובתחילה אני מעיר לפרנס הראשון בעניני צניעות. ואומר לפרנס שני כך וכך, וכן לכולם. שאני רוצה להציל נפשי, (מפני שרבי שאינו מוכיח את בני עירו נתפס עליהם). והם מוטבעים במצולות טיט היון מעבירות מפורסמות. והוא הדבר אשר שאלתי שאוכל לעשות דין תורה לזקק ולטהר הקהל מכל עוון, ואת פושעים אוכחים".

ועתה מבהיר הוא כיצד הגיע למסקנתו לסרב להצעתם: והנה אם יראו הפרנסים כי אינם יכולים לעמוד בתוכחתו, "אז תתחברו כנגדי, ויהי הקשר אמיץ לגרשני מן הארץ, ומי יודע מה יולד יום". אך מוסיף רבי חזקיה זצ"ל ואומר: "ואם יש את לבכם לבער הטומאה מהארץ, ותהיו מקיימים כל דברי חז"ל על נכון. אז רוח נכון חדש בקרבי לזכות למצוה רבה זו. וגם אוכל לעסוק בתורה כרצוני בישוב והשקט ובטח. ומזה יראו וכן יעשו בכמה קהילות קדושות, וזכות הרבים תלוי בכס".

אמנם מסיים הוא את דבריו ואומר: "אך אני רואה שאתם אינכם חפצים בי, כי אם להיות לכם שם (שזכו לרב גדול בקהילתם), ולא לשם שמים, ואתם רוצים ללכת בשרירות לבכם מבלי מוחה כלל".

ואכן לשמע פרנסי הקהל דברים כדברנות הודו על האמת, שבדרך זו לא יוכל לשמש רב בקהילתם. וחזר ר' חזקיה לארץ הקודש ויסד את ישיבת "בית יעקב", בה למדו גדולי החכמים בירושלים דאז.

לאחר שמביא החיד"א ביומנו את כל דברי הסיפור עם בעל ה"פרי חדש" הוא מתפעל וכותב: "ובאמת הנאני מאוד לחזות בנועם דברי הרב "פרי חדש". ואשריו כי לא פנה לכבוד המדומה (לשמש ברבנות בקהילה כה חשובה), ועינו רואה בשל אחרים שאינם פורשים מהעבירות. וזכה להוכיחם תוכחת מגולה על פניהם. וזכותו יגן עלינו"

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

יהודי אחד בא אלי כשידו האחת נתונה בגבס, בעקבות תאונה קשה שעבר. הוא היה בסכנה גדולה, שכן הרופאים רצו לקטוע לו את היד. כשגדל צערו הוא ניגש אלי בבכיה ושאל אותי "איך אני אחיה בלי יד?"!

כשנרגע מבכיו וביקש ממני ברכה, שאלתי אותו: "מה אני יכול להועיל לך בברכה?" "הרי הרב הוא נכדו של הצדיק רבי חיים פינטו", השיב לי הלה.

"אמת הדבר, אבל אני לא רבי חיים פינטו". "מכל מקום אתה נכדו של הצדיק, ואנחנו מאמינים שהקב"ה יכול לעשות לי נס בזכותו", כך אמר לי בנימה תמימה.

אמרת לי הרב "אם אתה מאמין, אזי בעזרת ה' יהיה נס". נפרדנו לא לפני שהוא אמר לי "אני מקוה שבפעם הבאה שנתראה אראה את הרב

עם היד כשהיא בריאה". חלפה לה שנה, והנה בעת שמסרתי שיעור במקום מסויים, הוצרכתי לעט בכדי לרשום איזה פסוק, וביקשתי מהקהל עט שישאלו לי עט. ניגש אלי יהודי שהיתה לו צלקת גדולה ביד ונתן לו עט.

שאלתי אותו: "מה יש לך ביד?" והלה משיב ומזכיר נשכחות: "כבוד הרב זוכר שבשנה שעברה רצו לקטוע לי את היד ובאתי לקבל ברכה בזכות הסבא זיע"א. הנה היד, והיא לא נקטעה לבסוף. ולזאת,

אני נותן לרב את העט הזאת למזכרת ביד הזאת, שאני בטוח שהיא כאן רק בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. שכן גם הרופאים לא מאמינים איך היד נרפאה מאליה".